

17.neděle mezidobí, Rohr, B

Dnes je poprvé papežem vyhlášený světový den prarodičů a starých lidí.
Dnes je všechno dobré posunuté o 10 a více let později.

A všechno zlé je mnohem dříve.

Těm, kterým se dnes ukradlo dětství a dospívání,
nejsou schopni uzavřít manželství a rodinu,
a ti, kteří nevzali na sebe radosti a bolesti manželství a rodiny,
nebudou umět být staří.

A ti, kteří nebudou umět být staří, nebudou umět umírat.
Nebudou nikdy v pokušení odhodit svůj kříž,
protože ho na sebe nikdy ještě nevzali.

Do úplné rodiny patří nejen otec, matka a děti, ale také prarodiče, dědeček a babička.
Naše děti potřebují moudré starce. A oni potřebují děti, vnučky a vnuky.
Je-li to s láskou umožněno a uskutečněno, všem se rozšíří srdce a rozzáří se oči.

Prarodiče už ví, co ví a co neví. Nepotřebují všechno komentovat.

Prarodiče se už nezabývají svou vlastní potřebou dokonalosti a úspěchu,
proto mohou ocenit dokonalost a úspěch druhých.

Stařec je svobodný člověk k tomu, aby se mohl postavit do zákulisí
a uvolnit střed jeviště těm, kdo potřebují naši pomoc.

Prarodiče na rozdíl od rodičů už si nic nepotřebují dokazovat,
a proto mohou podpořit snahu těch, kdo si ještě nejsou jisti sami sebou.

Děti se v přítomnosti svých prarodičů cítí bezpečně,
protože zatímco táta s mámou se ještě pořád usilovně snaží najít své místo v živo-
tě, babička s dědečkem už našli prostor, kde jejich cesta došla naplnění a
cíle. Prarodiče důvěřují životu, protože se smířili se smrtí.

Vědí, že bolest není nepřítel, ale že nepřítelem je strach z bolesti.

Zažili toho už dost, aby pochopili, že život je nakonec silnější než smrt.

Věří, že Bůh má vše definitivně pod kontrolou,

proto se mohou vzdát touhy ovládat realitu

a nutit druhé, aby se skláněli před jejich vůlí.

Starci už vědí, za co stojí bojovat a za co ne. Chápu,

že každé lidské rozhodnutí v sobě nevyhnutelně zahrnuje dobré i zlé,

a že každá společenská situace je směsí světla a temnoty.

Starci ví, že nějaká potřeba není absolutně potřebná.

Starci mohou důvěřovat životu, protože z něj viděli víc, než mladí

a mohou také důvěřovat smrti, protože jsou jí blííž než oni.
Starci si už uvědomují,
že duchovní růst se netýká jen učení, ale především odnaučení.
Chápour, že není třeba uchopit pravdu,
ale spíše se odpoutat od osobních překážek pravdy.
Starcem se člověk stává tím, že laskavě zachází s mezemi svých možností.
Starec zná hranice svého území a svůj střed,
ale nemá potřebu si ani jedno příliš chránit.
Umí je popsat a může je sdílet s těmi, kteří o ně mají zájem,
ale nemusí je nutit, aby šli po stejné cestě jako on,
jen aby si utvrdil svou pozici.
S klidnou jistotou může děd promlouvat k mladým nadšencům:
„Nebraňte jim, kdo není proti nám, je s námi.“
A se stejnou jistotou může ospravedlnit a ubránit své teritorium ve vztahu ke zlu:
„Kdo není se mnou, je proti mně.“
Opravdová moudrost znamená schopnost vědět,
kdy je, který příkaz oprávněný. Každý má svůj čas.

Josef Suchý:

Po léta jsem čekal cosi od života.
Později jsem se stal skromnějším.
Nyní nečekám už od života nic.
A kupodivu je mi,
jako bych vstupoval do otevřené krajiny,
kde najdu všechno.